

El tocadiscos de Joan Fuster

Pau Alabajos

Introducció / J. Àngel Cano

TEATRE
bromera

‘PERSONAE DRAMATIS’

JOAN FUSTER
PERIODISTA
FOTÒGRAF

ESPAI SONOR

La banda sonora de l'espectacle serà interpretada en viu i en directe per una sèrie de músics que estaran permanentment en escena i que interactuaran puntualment amb els actors, quan el text així ho requerisca.

Sempre que una acotació indique «sona la cançó al tocadiscos» significarà que els intèrprets tocaran aquesta cançó immediatament després que els actors col·loquen el disc corresponent en el plat i deixen caure l'agulla sobre el vinil. Una vegada aquesta convenció haja quedat ja clara per al públic, es podrà simplificar el recurs, donant peu a la cançó a través dels diàlegs, sense haver de dur a terme l'acció de posar físicament el vinil al tocadiscos, i agilitzant així el ritme de la representació.

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

Els anys vuitanta transcorren com una exhalació. Es tracta d'una dècada terriblement convulsa. Ja fa més d'un lustre que el dictador Francisco Franco va morir (de mort natural) al seu llit. Fins i tot, els valencians i les valencianes estan començant a recuperar l'oxigen després del capítol esfereïdor del 23F. Està lliurant-se una batalla de símbols al carrer: l'extrema dreta es mostra absolutament desbocada, se sent impune perquè encara queden pesos pesants de la vella guàrdia dins de la judicatura, la policia, l'exèrcit i certs mitjans de comunicació que els continuen rient les gràcies. L'assassinat de Miquel Grau o els atemptats frustrats contra els intel·lectuals Manuel Sanchis Guarner i Joan Fuster corroboren les malfiances i els recels que està generant la transició democràtica en les capes més progressistes de la societat valenciana.

SUECA, LABORATORI D'IDEES

Però centrem-nos en l'espai escènic: és una sala d'estar convencional situada en una casa de poble, una casa de poble ubicada concretament al número 10 del carrer Sant Josep de Sueca, que és el domicili particular de l'assagista Joan Fuster. No hi entra la llum natural a través de les finestres, però una làmpada de peu il·lumina càlidament l'estança, sense estridències. Hi ha mobles antics i muntanyes de llibres. Hi ha dues butaques separades per una

taula, plena de papers i cendrers. Hi ha una tercera butaca en un dels extrems de la sala. També observem un tocadiscos emplaçat en un lloc preeminent de l'habitació. Podríem, fins i tot, trobar-hi alguns enderrocs procedents d'aquell atemptat que esmentàvem adés. Una boirina lleu envolta els actors i els músics. Serà el fum persistent del tabac, que no acaba d'esvair-se, o el polsim en què van quedar convertides les parets d'aquella casa, després de les bombes de l'11 de setembre de 1981?

FITXA TÈCNICA

DIRECCIÓ ESCÈNICA: Gabriel Ochoa i Maria Almudéver

TEXT: Pau Alabajos

ACTOR: Alfred Picó

ACTRIU: Lara Salvador

VIOLÍ: Laura Navarro

VIOLONCEL: Adriana Sena

GUITARRA CLÀSSICA: Laura Rausell

PIANO: David Barberà

BATERIA I PERCUSSIÓ: Enrique Jerónimo, *Gus*

VEU: Pau Alabajos

COL·LABORACIONS: Feliu Ventura, Mireia Vives, Sandra

Monfort, Meritxell Gené, Pep Gimeno “Botifarra”,

Gemma Humet, Esther, Xavier de Bétera, La Maria i

Toti Soler.

ESCENOGRAFIA I DISSENY DE LLUMS: Los Reyes del

Mambo

DISSENY DE VESTUARI: Maria Almudéver

REGIDORIA: Esther Casaban

SONORITZACIÓ I IL·LUMINACIÓ: Metrònom Produccions

TÈCNIC DE SO: Juanvi Miguel

TÈCNIC DE LLUMS: Jaume Girona

AUXILIAR: Àlex Bou

DISSENY GRÀFIC: Cesc Roca

FOTOGRAFIA: Xepo W.S.

PRODUCCIÓ EXECUTIVA: Barnasants. Projecte de Cultura
en Xarxa

ESCENA 1

(Sona el Trio per a piano núm. 1 en mi bemoll major, Op. 1, núm. 1 de Beethoven al tocadiscos.)

PERIODISTA. Hola, bona nit.

JOAN FUSTER. Benvinguts.

PERIODISTA. Moltes gràcies per atendre'ns.

JOAN FUSTER. Passen, passen al menjador, que s'estaran xopant. No plou ni una gota en tot l'any i de colp i repent...

PERIODISTA. Ja ho diuen: «al meu país la pluja...».

JOAN FUSTER. Això mateix! He, he, he. Poden penjar les jaquetes ací.

(Assenyala un penjador. Gira la roda del tocadiscos i abaixa el volum de la música, les notes de Beethoven s'esvaeixen progressivament.)

JOAN FUSTER. Volen prendre alguna cosa?

FOTÒGRAF. No, gràcies.

PERIODISTA. Un gotet d'aigua, per favor.

JOAN FUSTER. No n'ha tingut prou? He, he, he, posen-se còmodes, ara vinc.

(FUSTER desapareix de l'estança durant uns segons. La PERIODISTA i el FOTÒGRAF aprofiten per a traure's la roba mullada i observen l'estança amb deteniment. La PERIODISTA assenyala una de les butaques al FOTÒGRAF.)

PERIODISTA. Des d'aquella butaca tindràs un bon angle per a disparar. Procura no abusar del flaix, per favor.
FOTÒGRAF. D'acord.

(FUSTER torna amb un got d'aigua. El posa damunt de la taula, davant d'un dels sillons. Fa un gest per convidar-los a seure.)

JOAN FUSTER. Ací té.

PERIODISTA. Gràcies.

(La PERIODISTA seu aparatosament, sembla nerviosa. FUSTER s'asseu en la butaca més pròxima. El FOTÒGRAF es dirigeix al seient que ha quedat lliure, on havia acordat amb la periodista. Es produeix un lleu silenci incòmode.)

JOAN FUSTER. Doncs vosté dirà: què l'ha portat fins a Sueca en una nit tan plàcida com aquesta?

PERIODISTA. Mmm... Sí, mire: treballe, treballem a València des de fa ja quasi un any, en la redacció d'una revista cultural, i el director em va preguntar l'altre dia si se m'acudia algun tema, com dir-ho, més distés,

més fresc, que trencara amb la nostra línia editorial habitual, que és molt seriosa. Massa seriosa, de vegades. I se'm va ocórrer la possibilitat d'entrevistar-lo, de parlar amb vosté sobre la seua relació amb la música, i escriure'n un reportatge. Vaig haver d'insistir bastant, perquè el director tenia moltes reticències, però finalment hi va accedir, i ací estem.

JOAN FUSTER. I què tinc a veure jo amb la música, senyoreta...?

PERIODISTA. Baixauli. Teresa Baixauli. Mmm... La idea em va vindre al cap mentre llegia un text de Josep Pla que parla sobre vosté. Sap a quin em referisc?

JOAN FUSTER. Em fa l'efecte que haurà de concretar una miqueta més.

(La PERIODISTA li mostra la coberta del llibre. És un fragment de Notes per a Sílvia en què relata quan l'escriptor va visitar aquesta casa per primera vegada...)

PERIODISTA. Mire, li puc llegir unes línies, si vol. *(No li dona l'oportunitat a FUSTER de respondre i inicia la lectura atropelladament.)*

«De vegades em sembla trobar-me en un món que es torna lànguid i tou. Sueca. La població em sembla una mica monòtona, carrers rectes que es trenquen en angle recte. La casa de Fuster —que tracto de conèixer— té una entrada per als carros que degué utilitzar anys enrere la família, i una gran part de la planta

baixa forma una vasta entrada, al centre de la qual s'han fet dos envans, on Fuster treballa enmig de papers i de llibres. Sobre un moble que toca a la paret hi ha un tocadiscos.»

Està descrivint aquesta mateixa habitació, veritat?

JOAN FUSTER. Sí, supose que sí...

PERIODISTA. I m'imagino que aquell deu ser el tocadiscos que...!

JOAN FUSTER. Sí, deu ser...

PERIODISTA. (*Reprén la lectura.*) «Quan a la porta Fuster em reconeix, m'invita a entrar al seu domicili i em porta a l'espai situat entre els dos envans.

—Plou molt...

—Sí. És una pluja positiva. La pluja no fa mai cap mal.

Amb Fuster hi ha un xicot molt jove, ben vestit, d'una excel·lent presentació física. Me'l presenta com a poeta. El jove em fa observar que ha traduït simplement algun llibre.

Dic a Fuster que, amb l'ajuda de la mullena que porto a sobre, sento que la casa és una mica freda. Fuster arronsa una mica el nas i demana al poeta que posi un Vivaldi al tocadiscos. «És un músic apassionant —em diu—, ens escalfarà l'ambient.»»

JOAN FUSTER. He, he, he, vaja, no me'n recordava. Avui també està plovent com si s'acabara el món, però aquesta nit em venia més de gust la companyia de Beethoven. No són les *simfonies*, però...